

Floda socken omnämnes första gången år 1332 när biskop Egislius Haqvini stadfäster sin företrädares Israels Erlandssons tillstånd för Floda socknemän att fånga fisk och fågel, samt bärga hö på helgdagar. Kyrkan anses vara byggd år 1221 och genom utvidgning 1723 -1729 blev den tvåskeppig. Konung Gustaf II Adolf fick såsom hertig denna socken i förläning år 1610. Den var då annex till Nås, men blev egen församling 1612, avskiljdes från Nås kontrakt och lades under Norrbärke prosteri 1752, men återfördes till Väster Dalarnas kontrakt år 1803.

Flodaborna äro enligt Arosenius trotsiga och självkära. I stora daldansen deltog 23 namngivna flodabor, vilka alla dömdes till döden men benådades. Vid storskiftets genomförande i början av 1800-talet måste dåvarande landshövding påkalla vapenmakt vid sina med flodaborna utlysta sammanträden.

Den leende naturen med den stora blomsterrikedomen, som satt sin prägel på den färggranna sockendräkten, har gett Floda namnet Dalarnas lustgård. När Flodas sockenvapen utformades 1947 var det därför helt logiskt att Dalarnas speciella blomma blåklockan - eller som den kallas i Floda " klockartuppa " - fick präglä bygdens karaktär.

Från invigningen av Floda sockenfana år 1948.